

хвъркашъ като мене . . . Денемъ въ бистритѣ, прохладни води на пѣнливитѣ потоци ще кжпешъ бѣломряморна снага, а щомъ се яви луната и трепнатъ на небе ялмазени звѣзди, ще се намѣришъ

на зелена поляна край течението на рѣката. Тукъ хиляди русалки по цѣли нощи пѣятъ весели пѣсни и играятъ прѣкрасни горски хора. Заедно съ насъ ще проживѣешъ безъ грижи и свѣтовни тегла. Дѣте, послушай ме, азъ ти желая доброто! Въ радостъ и веселие ще минешъ при насъ своя животъ . . .

Замлъкнала русалката. Замислило се дълбоко момичецето, па най-послѣ смѣло ѝ отговорило:

— Разхвали ми много ти вашия приятенъ животъ. Ра-

дости и веселие ми обѣщавашъ . . . Но . . . при тебъ нѣма да остана азъ . . . За самодивски хора и горско пѣне, за хвъркане при блѣсъка на звѣзди и луна, да замѣня азъ майчини си сладки